

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 424. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500966206752.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

Den næste Morgen modtog Fulton flere Besøg af Byens fornemste Mænd, som alle vilde see Dampskibets Opfinder og bringe ham deres Lykønskning. Tilsidst kom ogsaa Barlow, der fortalte, at alle de offentlige Blade vare fulde af Lovtaler over ham; men intet Blad gik videre deri, end den Avis, som Hr. Dennison redigerede, og hvori Fulton i fordums Tid netop var bleven stærkest angreben.

»Ja, ja,« sagde Thomas Milburn, »det falder af sig selv, at en Veirhane dreier sig efter Vinden; og at Verden roser denne Opfindelse, det er da ogsaa begribeligt nok.«

»Og fortjener den da ikke denne Ros?« spurgte Barlow, »og troer Du ikke, at den vil jevne Veien til det Maal, hvortil Tiderne stræbe, og at den vil befordre et friere Samqvem imellem Menneskene?«

»De gamle Hedninger havde en Fortælling om en Mand, som de kaldte Prometheus,« sagde Thomas Milburn, »jeg erindrer den vel, thi før jeg blev Medlem af mine Venners Samfund, var jeg temmelig bevandret i de afdudiske Skrifter. Denne Prometheus var en kløgtig Mand i Alt, hvad der hører denne Verden til. Han havde bortlistet Ilden fra Himmelen, han drog Metallerne frem af Jorden, han udspeidede Stjernernes Gang, han lærte Menneskene Skibsfarten og mange andre Kunster, og dog blev denne Mand, trods al sin Kløgt, fængslet til en Klippe og nedstyrtet i Dybets Afgrund, hvor en Ørn hakkede 425 hans Lever, og dette varede, ligetil en Søn af den øverste Afgud, som man dengang tilbad, omsider fældede Ørnen og forløste ham.«

»Og hvorledes anvender Du dette her?« spurgte Barlow.

»Ogaa vi,« svarede Milburn, »have opfunden utallige Kunster og gjort os Naturen underdanig, og dog er vor Tilstand i det Væsentlige ikke stort bedre end hans; thi ogsaa hos os ere Tusinde og atter Tusinde fængslede til Klippen i vore saakaldte Fabrikker og Bjergværker; ja selv vore Rige og Mægtige, for hvilke hine Tusinde trælle, ere som oftest med alle deres Tanker bundne til Afgrunden, hvor Begjerlighedens Ørn hakker i deres Indvolde, og deres Higen voxer med alle deres Kunster og med de Skatte, de vinder, og der er ingen Befrielse for dem at vente, før en Søn, ikke af den hedenske Afgud, men af den sande Gud, nedslaaer den gridske Ørn og omsider løser deres Lænker.«

»Dengang Lykken var mig imod, da stod Du mig trolig bi,« sagde Fulton, »og nu, da Seieren er vunden, synes det, som Du er misfornøiet dermed.«

»Jeg er ikke misfornøiet dermed, min Søn; men jeg vilde kun minde om de Farer, der ligge nær ved alle slige Kunster. Dog, jeg forfalder nu selv til den Feil, som jeg saa tidt har dadlet hos Andre, thi jeg har visselig brugt flere Ord, end nødvendigt var.« Derefter taug Milburn stille, og blandede sig ikke mere i de to Venners Samtale.

Kort efter hentede Barlow et ziirligt Manuscript, som han ved sin Indtrædelse havde lagt paa et Bord nede ved Døren, og overgav det i Fultons Hænder. »Dette er det Digt, som jeg saa tidt har talt med Dig 426 om,« sagde han, »det bærer Navn efter Columbus og er efter deres Dom, der har hørt det, ikke ganske uden Fortjeneste, og jeg har tilegnet det til den Mand, som efter min Mening bør indtage den nærmeste Plads efter Amerikas Opdager, nemlig til Robert Fulton.«*)

Før Fulton endnu kunde svare herpaa, traadte der en Deputation ind i Værelset, der bestod af flere Folkerepræsentanter og Senatorer. Disse Mænd vare sendte af Regjeringen for at bringe ham dennes Taksigelse for det fortjenstlige Værk, han havde udført.

Om Eftermiddagen kom ogsaa John Bridle, der denne Gang, til Fultons Forbauselse, ledsagedes af hans egen Fader, den gamle Charles Fulton.

»Jeg bringer Dem her en Mand,« sagde John Bridle, »der nu indseer, at han har havt stor Uret imod Dem; imidlertid nærer jeg det Haab om Dem, at De forstaaer at glemme, hvad der er forbi, og at De vil modtage ham med al den Hengivenhed og Velvillie, der anstaaer en Søn, naar hans gamle Fader træder over hans Dørtærskel og beder om hans Tilgivelse.«

»Paa Velvillie og Tilgivelse har jeg intet Krav,« sagde Charles Fulton, idet han heftede sine Øine paa Jorden; »jeg har været ligesom den, der eiede en kostbar Perle, hvis Værdi han ikke kjendte, og han foragtede den og kastede den i Støvet og traadte den under sin Fod, og først længe derefter, da han saae den igjen i dens rette Indfatning og Glands, da erfoer han, hvilken Skat han havde * 427 bortkastet, men da var det for sildigt; thi han eiede den ikke meer.«

»Min Fader,« sagde Fulton, idet han trykkede den Gamle til sit Bryst, »det er visselig en af de allerbedste Frugter af mit Arbeide, at jeg har vunden Deres Kjærlighed tilbage.«

»Veed Du, at jeg har været den, der kastede den første Steen paa Dig?« sagde den Gamle, »at jeg i min Hidsighed og vanvittige Iver, var den, der først, da vi stode paa Flodbreden, gav de Andre Tegnet til at spotte og haane Dig?«

»Lad os ikke tale derom, min Fader!« svarede Fulton, »selv Deres Forbittrelse var dog vel fra først af grundet i Deres Kjærlighed og i den Sorg, De følte, fordi jeg, efter Deres Mening, havde skuffet Deres Forventning.«

Nu traadte Milburn til og rakte den gamle Fulton Haanden, tilsidst kom ogsaa Abigail med sine Børn, og bad om, at Deres Bedstefader vilde give dem sin Velsignelse.

»Jeg fortjener ikke at kaldes Bedstefader til disse deilige Børn,« sagde den Gamle, idet Taarerne trillede ham ned af Øinene, »jeg har ikke ført mig saaledes op, at jeg er værdig dertil.«

Fulton og Abigail gjorde nu Alt, hvad De kunde for at trøste og opmuntre den gamle Mand og for at mildne hans bittre Anger. Tilsidst bade de ham ogsaa om, at han, saalænge han opholdt sig i Newyork, vilde fæste Bolig hos dem, men dette vilde han aldeles ikke, »Nei, nei,« sagde han, »mellem Eder tør jeg ikke boe, det har jeg ikke fortjent. Du har været forstødt og udelukket fra Din Faders Huus, og min Dør har været lukket for Dig ligefra 428 den Tid af, da Du var en lille Dreng; Du har i alle disse Aar ikke hørt noget venligt Ord af min Mund, og selv i den yderste Nød har jeg ikke rakt Dig en Haands Hjælp: see, det vil jeg nu aldrig kunne glemme, min Søn! ja endog om Du tilgiver mig det, saa vil jeg dog aldrig kunne tilgive mig det selv; derfor maatte mit Hjerte briste, hvis jeg skulde blive her.«

Ved denne Beslutning holdt den gamle Mand haardnakket fast, hvad de Andre saa sagde for at rokke den. Kort efter omfavnede han sin Søn til Afsked, rakte Abigail og hendes Fader Haanden og trykkede et Kys paa hver af sine Børnebørns Pander og velsignede dem. Derefter gik han bort, ledsaget af John Bridle, uden at det var muligt ved nogen Bøn eller Forestilling at holde ham tilbage.